

**Տ. ՆԱՐԵԿ ԱՔԵՂԱ ԱՎԱԳՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**

(2 հունվարի 2005 թ.)

«Եւ Ես ուխտեմ ձեզ, որպէս եւ Նայր Իմ ուխտեաց Ինձ. զարքայութիւն»:

«Եվ Ես խոստանում եմ ձեզ, ինչպես եւ Իմ Նայրը Ինձ խոստացավ րաւու արքայությունը»:
(Ղուկ. ԻԲ 29)

Միքելի հավաքացյալ բոլորներ և եղբայրներ, ահավասիկ մի նոր փարի էլ բացվեց մեր կենսոթագրության հավերժագնաց ճամփի վրա, որ իր խորհրդով պետք է լիցքավորի մեր կյանքի մի նոր հանգրվանը՝ գալիք 365 օրերը դրոշմելով Աստծո՝ մեզ հետ լինելու գաղափարով:

Մարդ արարածն արդյունք չէ սխալի և ոչ էլ պարահականության, նա արդյունք է սիրո, Երկնային Արարչի անսպառ սիրո, ուստի Աստծո սիրո արդյունք հանդիսացող մարդը թեպետ մեղքի պարճառով հեռացավ Աստծուց, բայց Բարերար Աստված երբեք չհեռացավ մարդուց, այլ, ինչպես Ավետարանն է ասում. «...մինչև իսկ իր միածին Որդուն րվեց, որպեսզի ով Նրան հավարում է, չկորչի» (Ղուկ. Գ 6), իսկ իր միածին Որդու միջոցով արքայության խոստում րվեց մեզ. «Եվ Ես խոստանում եմ ձեզ, ինչպես եւ Իմ Նայրը Ինձ խոստացավ րաւու արքայությունը» (Ղուկ. ԻԲ 29):

Պետք է իմանալ, որ ոմանք չեն փնորում Աստծո արքայությունը, այլ փախչում են նրանից. ոմանք փնորում են, բայց չեն գրնում. ոմանք փնորում և գրնում են, սակայն չեն պահում, իսկ ոմանք էլ փնորում, գրնում և պահում են:

Ովքեր չեն փնորում Աստծո արքայությունը, այլ փախչում են նրանից, իրենց կյանքի բոլոր օրերում չեն դադարում սխալվելուց: Այս փորձության մեջ ընկնում են նրանք, ովքեր թեն հավաքացյալի անուն են կրում, սակայն բարի գործերից հեռացած են: Նրանք թեպետև լեզվով հավարում են, սակայն սրտով հեռացած են և գործով ուրանում են Աստծուն՝ ըստ Տիրոջ հեղեղյալ խոսքի. «Զուր են Ինձ պաշտում. լեզվով են հավարում, իսկ սրտով հեռացած մեկուսի են ինձանից» (Հմմտ. Եսայի ԻԲ 13):

Ուրիշներ փնորում են Աստծո արքայությունը, բայց չեն գրնում: Սրանք սնափառներն ու մարդահաճներն են, ովքեր պերճանում են փառասիրության հողմով, բարիք են գործում, սակայն փառամոլության պարճառով կորցնում են իրենց վարձքը. մարմնով մեռնում են, սակայն հոգով չեն ապրում. չարչարվում են, սակայն չեն հանգստանում. րանջվում են, բայց պսակի չեն արժանանում: Սրանց մասին Ավետարանը շար հստակ և կարճ ձևով ասում է. «...այդ իսկ է նրանց վարձք» (Մատթ. Զ 2, 5, 16): Այսպիսիների մասին Տերն

ասաց. «Միմյանցից եք փառք սրանում, իսկ միակ Աստծո փառքը չեք փնտրում» (Նովի. Ե 44): Սրանց մասին է ասում նաև Դավիթ մարգարեն. «Տերը կցրի մարդահաճների ոսկորները» (Մաղմ. ԾԲ 6):

Ոմանք փնտրում են ու գտնում, սակայն չեն պահում: Այդ նրանք են, ովքեր միառժամանակ հավատում են, բայց փորձության պահին ընկրկում են և այս անցավոր կյանքի պատրճառով զրկվում անանց կյանքից. մի փոքր ժամանակ վայելում են երկրի վրա և հավիտենապես փանջվում դժոխքում: Նիքոլի, այսպես է, քանզի ուրանում են Փրկչին ու Տիրոջը և կորչում առանց արժանանալու Քրիստոսի խոստումին: Սրանց մասին Քրիստոս ասաց. «Ով ուրանա Ինձ մարդկանց առջև, Ես էլ նրան կուրանամ Իմ Տոր և հրեշտակների առջև» (Մաթթ. Ժ 33, Ղուկ. ԺԲ 9):

Ոմանք էլ փնտրում են Աստծո արքայությունը, գտնում են այն և պահում: Նրանք այնպիսի սիրով են միավորվում Աստծո հետ, որ աշխարհի բոլոր վայելքները ոչինչ են համարում. և որևէ դժվարություն չի կարող նրանց բաժանել Աստծո սիրուց, ըստ Պողոս առաքյալի հետևյալ խոսքի. «Արդ՝ ո՞վ պիտի բաժանի մեզ Քրիստոսի սիրուց. քառապալները, թե՛ անձկությունը, վրանգները, թե՛ սուրբ» (Ղոմ. Ը 35):

Ղեկը է այսպես փնտրենք Աստծո արքայությունը՝ անսասան հավատքով, անմարելի հույսով և կատարյալ սիրով, որպեսզի կարողանանք գտնել այն և պահել: Ուստի Քրիստոսի կողմից մեզ ուղղված փարենսկզբի այս հրավերը մեծ խորհուրդ ունի իր մեջ. «Եվ ես խոսքս ասում եմ ձեզ... քառապալները» (Ղուկ. ԻԲ 29):

Աստծո արքայություն փանող ճանապարհը դժվարին է, քանի որ այն պահանջում է զոհաբերություններ՝ մեր եսից ու անձնականից, նյութից ու աշխարհայինից, նաև փշուր է, քանի որ ենթադրում է դժվարություններ, որովհետև պետք է ծառայություն ու նախանձախնդրություն ունենալ, և որպեսզի որ թուլանա մեր նախանձախնդրությունը, այնպես կապաքենք, և այդ ժամանակ կլսենք Տիրոջ հետևյալ խոսքը. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ձեզ չեմ ճանաչում» (Մաթթ. ԻԵ 12):

Աստծո արքայությունը մարդուս համար այն անկողուպելի երջանկությունն է, որ նրա կյանքը դարձնում է իմաստավոր ու նպատակասլաց և ոչ ինքնանպատակ ու, բնականաբար, նաև ինքնավստահ:

Սիրելիներ, անուրանալի է այն փաստը, որ կյանքի խղական վազը դեպի Աստծո արքայության փնտրությունն է դեպի այն գտնելու երջանկությանն է ձգվում: Եթե երբեք հնարավոր լիներ, որ համաշխարհային հոգեբանական անդամալուծության ազդեցության ներքո բոլոր զգացմունքները մարեին մարդկային կրծքի փակ, ապա երջանկության զգացումը նրանցից միակ վերապրողը պիտի լիներ, որովհետև այն սկիզբ է առնում ոչ թե երկրից կամ մարդկանցից, այլ երկնքից, այսինքն՝ Աստծուց:

Աշխարհի վրա տարբեր ժողովուրդներ և անհատներ տարբեր տեղերում և տարբեր ձևերով փորձեցին փնտրել իրենց երջանկությունը, որի փնտրությունը, սակայն, բյուրավոր կյանքեր խլեց ու դեռ խլելու է ոչ ճիշտ փնտրությունի պարագային:

Աշխարհի խառնաբաղ ճանապարհների վրա մարդկային սովերներն անցնում ու դառնում են. ծիծաղի քրքիչները, լացի կոծերը, գոհունակության ժպիտները, պարությունն հեկեկանքներն ու հաղթանակի աղաղակները միմյանց տեղն են զբաղեցնում: Ոմանք ոսկուց,

ոմանք փողմից, ոմանք սիրուց են փորձում խմել երջանկության փափագած շիթերը: Դա-
հիճները՝ նահապարակների աղյուսից, իսկ մարտիրոսները՝ փառապանքներից ու կամովին
համձն առած փանջանքներից են խմում այն: Եվ չկա մեկը, որ փառապանքը սիրած լինի
հենց փառապանքի համար:

Կյանքի նպատակը երջանկությունն է ու պիտի մնա այդպիսին: Այլ կերպ ասած՝ մարդու
նպատակն այդ երջանկության, այսինքն՝ Աստծո արքայության ժառանգորդ դառնալն է,
քանզի միայն Աստծո արքայության մեջ մարդ կարող է մշտամնա ու հարազվարճ երջան-
կություն վայելել:

Այո՛, սիրելիներ, երջանկություն գտնելու փափագը փիեզերական է, իսկ նրան փրկելու
համար գործածված միջոցների կիրառումը, ավաղ՝ համամարդկային ընդգրկմամբ սխալ,
քանզի Տոսու շապ պարզ և հստակ ասաց. «Աստծո արքայությունը ձեր մեջ է» (Հմմտ.
Ղուկ. ԺԷ 21):

Աշխարհի մեծագույն ապերջանիկները նրանք են, ովքեր իրենց երջանկությունն ապ-
րում են արտաքին պարագաների, արտաքին ազդեցությունների թելադրանքով, փոխանակ
այն իրենց ներսում փնտրելու: Աշխարհի ապերջանկության մեծագույն պատճառն այս սխա-
լի մեջ է: Մենք երևի թե շապ ավելի ծանոթություն ունենք արտաքին աշխարհի մասին, քան
մեր անձի: Մարդկանց մի մասն ինքն իր հետ օտար ապրելու դժբախտ վիճակին է ենթար-
կել իրեն: Իզուր տեղը չէ, որ դեռևս հին աշխարհի փիլիսոփաներից մեկը՝ Սոկրատը, պատ-
գամել է. «Ծանեա զքեզ»:

Սիրելի բարեպաշտ հավատացյալներ, բացվող այս նոր տարին մեզ առիթ և հրավեր է,
որ հայենք դեպ մեր ներքին աշխարհը, այնտեղ գտնենք Աստծո պատկերով ու նմանությ-
յամբ ստեղծված մարդու անաղարտ պատկերը, ապա զգեստավորվենք նրանով, քանզի
Աստված խոստացավ՝ հավատով լցված, հույսով ապրող և սիրով գործող մարդուն դարձնել
Իր արքայության ժառանգորդը:

Ուտրի եկեք հավատքով, հույսով և սիրով ապրենք ու գործենք, որպեսզի այս ժամանա-
կավոր կյանքում ապրելով կարողանանք ծանրացնել անժամանակի նժարը, որպեսզի
Քրիստոս մեզ էլ դիմի՝ ասելով. «Եվ ես խոստանում եմ ձեզ, ինչպես և իմ Հայրը ինձ խոս-
տացավ փալու արքայությունը» (Ղուկ. ԻԲ 29):

Շնորհք, սէր և խաղաղութիւն եղիցին ընդ ձեզ և ընդ ամենահասնաւ. ամէն: